

L'editor compromès amb el seu poble

La mort sempre ens acaba agafant per sorpresa per més que sigui una notícia que tots tenim vagament anunciada. Les morts gairebé encadenades d'en Joan Cabot i en Marcel Galobart també ens hi han agafat. I en afegir-se al traspàs encara recent, d'aquest mateix any, d'en Joan Ruíz Calonja, que també havia estat una peça clau en la història del *Ronçana* i en altres àmbits de la vida social i cultural de la Vall del Tenes, causen un buit sobtat i la sensació d'estranya orfenesa que deixa la pèrdua de persones que han estat referents pel seu activisme, per la seva saviesa, el seu mestratge i pensament humanista, sovint en moments difícils.

En aquestes planes, la notícia de la mort d'en Joan Cabot i en Marcel Galobart esdevé inevitablement un sentit homenatge, perquè aquesta revista, que ells –des de la linotípia i des de la impremta, però sobretot des del seu esperit de servei– van fer néixer el 1968, amb vocació d'obra col·lectiva, era una autèntica obra seva, una criatura seva, en la qual van projectar fonament el seu compromís de servei comunitari a Santa Eulàlia i la Vall del Tenes, amb vocació informativa i formativa alhora.

Tinc ben present el paper d'editor-coordinador multifacètic de revista local que en Joan Cabot exercia amb un saber fer i constància implacables al *Ronçana*, que tan bé descrivia el també enyorat Jaume Farriol, en un article del 1981, titulat *Joan Cabot Ronçana* (que es reproduïx en aquestes planes), en el qual, amb la seva ironia característica fins i tot incorporava la revista entre els seus cognoms. Un paper de pal de pallar discret però eficient que va exercir amb dedicació i passió fins que la salut li ho va permetre. Una passió que va mantenir fins

als seus darrers dies, quan entre les limitacions i els lapsus provocats per la malaltia, el *Ronçana* encara apareixia significativament al seu cap, amb qualsevol trucada, encàrrec o servei que s'imaginava pendent de fer.

Vaig tenir la sort de conèixer i tractar en Joan sobretot com a ànima del *Ronçana*, d'entre les diverses facetes en què va destacar. Des que, quan jo era un jove estudiant de batxillerat, em va *fixar* per escriure-hi, arran d'una primera crònica que em va proposar de publicar sobre els actes d'inauguració de la restauració de l'església romànica de Santa Justa, l'any 1982. Ja més tard vindrien també les entranyables reunions del consell de redacció a casa seva; les innovacions de seccions, maquetació i disseny; les correccions d'última hora al taller del carrer Corró; les preparacions del sopar anual del *Ronçana*, sempre amb l'empeny de fer-lo el més lluit i interessant possible, al voltant de l'actualitat social, cultural i política del país...

Sota el seu encoratjament, al *Ronçana* vaig començar a escriure les meves primeres ratlles per ser publicades i a practicar-hi el que després ha estat el meu ofici de periodista. Me'n sento deutor i no hi ha cap altre lloc, doncs, com aquest per expressar el meu agraïment i la meva admiració per qui va ser un home d'una gran generositat, que amb esforç, constància i il·lusió se sentia cridat a mantenir viva una publicació, creada en temps de suplència, al servei d'un poble i d'uns pobles, que molts d'altres no han pogut tenir, amb l'alegria que sempre fa veure'n aparèixer un número nou.

Vicenç Relats i Casas

Al seu museu que va fer amb eines i objectes de la casa.